

821.111(73)
К 73

С1210654

Тисяча
пам'ятних

Починув

Тіллі Коул

*Перші побачення й усмішки
з смочками на щок*

Поппі

— Ти йдеш на побачення? — запитала Саванна, умостившись разом із Ідою на моєму ліжку.

Вони дивилися на моє відображення в дзеркалі. Спостерігали, як я вставляю у вуха сережки зі знаками безкінечності. А потім наношу останній шар туші.

— Так, на побачення, — відповіла я.

Іда й Саванна широко розплющили очі й презирнулися. Іда повернулася, щоб глянути на мене.

— Із Руном? Руном Крістіансеном?

Цього разу я розвернулася обличчям до них. Їхній приголомшений вираз мене стривожив.

— Так, із Руном. А чому це ви всі такі здивовані?

Саванна сіла, упершись руками у матрац.

— Бо всі кажуть, що Рун Крістіансен не з тих, хто ходить на побачення. Рун курить і п'є на полі. Майже не розмовляє і лише шкіриться, а не всміхається. Поганий хлопець, який повернувся з Норвегії зовсім інакшим. *Отакій* от Рун.

Я пильно глянула на Саванну й зауважила на її обличчі тривогу. Усередині мене все перевернулося від того, що інші, вочевидь, говорили про Руна.

— Так, але дівчатам він подобається, — утрутилася Іда, осяйно всміхнувшись мені. — Доки він не поїхав, усі заздрили тобі, бо ти була з ним. А тепер вони просто луснуть від заздрощів!

І щойно ці слова злетіли з її вуст, я побачила, як усмішка Іди повільно зів'яла. Вона опустила очі, потім знову глянула на мене.

— Він знає?

На обличчі Саванни також з'явився такий самий сумний вираз. Такий сумний, що мені довелося відвернутися. Для мене він був нестерпним.

— Поппі? — озвалася Саванна.

— Знає.

— І як він це сприйняв? — обережно поцікавилася Іда.

Попри колючий біль у серці я всміхнулася. Потім глянула на сестер. Вони дивилися на мене так, немовби я могла щезнути будь-якої миті. Я стонула плечима.

— Не дуже добре.

У Саванни заблискотіли очі.

— Мені прикро, Попс.

— Не варто було обривати з ним спілкування, — промовила я. — Саме через це він постійно такий злий. Саме тому він став таким непривітним. Я зробила йому боляче, дуже боляче. Коли я йому розповіла, це майже зламало його, але тоді він запросив мене на побачення. *Мій* Рун, після стількох років, нарешті поведе мене на побачення.

Іда швидко витерла щоку.

— А мама й тато знають?

Я скривилася, а тоді похитала головою. Саванна й Іда презирнулися, потім глянули на мене, а через секунду ми всі розсміялися.

Іда качалася на спині, тримаючись за живіт.

— О мій боже, Попс! Татко збожеволіє! Відколи Крістіансени повернулися, він тільки й торочить про те,

як Рун змінився на гірше, який він зухвалий, бо курить і кричить на батька, — перекрутившись, вона сіла. — Він тебе не відпустить.

Мій сміх затих. Я знала, що мама й тато хвилюються через поведінку Руна, але навіть не здогадувалася, якої поганої вони про нього думки.

— Він прийде до нас? — запитала Саванна.

Я похитала головою, хоча й не була впевнена, як він учинить.

Раптом у двері подзвонили.

Ми перезирнулися, широко розплющивши очі. Я насупилися.

— Це не може бути Рун, — здивовано вигукнула я. Він завжди приходив до мого вікна. Ніколи не дотримувався такої офіційності, це просто було не для нас. І вже точно не для нього.

Саванна глянула на годинник на приліжковому столику.

— Шоста. Хіба він не о цій годині мав прийти?

Востаннє глянувши в дзеркало, я схопила куртку й вибігла зі спальні. Сестри не відставали. Повернувши у передпокій, я побачила, як тато відчинив двері і як він отетерів, збагнувши, хто стояв за ними.

Я пригальмувала.

Саванна й Іда зупинилися біля мене. Іда схопила мене за руку, коли ми почули, як знайомий голос промовив:

— Пане Літчфілд.

Від звуку цього голосу моє серце пропустило удар. Я спостерігала, як тато спантеличено відводить голову.

— Руне? — запитав він. — Що ти тут робиш?

Тато був увічливий, як і завжди, але я чула в його тоні настороженість. Легку нотку хвилювання, чи може, навіть глибокої тривоги.

— Я прийшов забрати Поппі, — сказав Рун моєму тату.

Тато міцніше стиснув дверну ручку.

— Поппі? — уточнив він.

Я визирнула з-за стіни, сподіваючись мигцем побачити Руна. Іда стиснула мою руку. Я глянула на сестру.

— О БОЖЕ! — награно, самими лишень губами, промовила вона.

Я похитала головою, подумки засміявшись з неї. Вона знову відволіклася на тата, а я ще якийсь час дивилася на її захоплене личко. Такі миті, як ця, безтурботні миті, коли ми були просто сестрами, які пліткували про побачення, були для мене найважчими. Відчувши на собі погляд, я повернула голову до Саванни. Без слів вона сказала мені, що все розуміє.

Саванна поклала мені руку на плече, коли я почула пояснення Руна:

— Я прийшов забрати її, пане, — він помовчав. — На побачення.

Тато аж сполотнів, тож я рвонула вперед. Коли я заквапилася до дверей на порятунок Руна, Іда прошепотіла мені на вухо:

— Поппі, ти моя нова героїня. Поглянь на татове обличчя!

Я пустила очі під лоба й засміялася. Саванна схопила Іду й потягнула її назад, щоб їх не помітили. Проте вони спостерігали далі. Такого вони нізащо не проґавили б.

Мене пронизав спалах хвилювання, коли я підійшла до дверей. Я побачила, як тато захитав головою. А тоді його погляд упав на мене. Його спантеличені очі ковзнули по моїй сукні, по банту в волоссі й макіяжу на обличчі. Він зробився білий, мов стіна.

— Поппі? — запитав тато.

Я високо підняла голову.

— Привіт, тату, — відповіла я.

Двері досі закривали від мене Руна, але я бачила його розмиту темну постать крізь непрозору скляну

панель. Я відчувала його свіжий парфум у холодному вітерці, що проривався до будинку.

Моє серце забилося частіше від передчуття.

Тато наставив пальця на Руна.

— Тут прийшов Рун, і схоже, надумав собі, що веде тебе на побачення, — він промовив це так, немовби то було неможливо, але в його голосі я чула сумнів.

— Так, — підтвердила я.

Я почула приглушене перешіптування сестер, які підійшли до нас. Побачила, як мама стежить за нами з вітальні.

— Поппі... — почав було тато, а я ступила вперед, перериваючи його:

— Усе гаразд, — запевнила я. — Зі мною все буде добре.

Тато немовби вкляк. Я скористалася цим ніяким моментом, щоб обійти двері й привітати Руна.

Я відчула, як мої легені стиснулося, а серце зупинилося.

Рун був вбраний всуціль у чорне: футболка, джинси, замшеві черевики і байкерська шкірянка. Волосся розпущене. Я насолоджувалася миттю, коли він підняв руку й провів пальцями крізь пасма. Він прихилився до одвірка, і від цієї буденної пози віяло зарозумілістю.

Коли його очі, такі яскраві під насупленими темно-русявими бровами, зупинилися на мені, я побачила в його погляді спалах світла. Він повільно оглянув мене, ковзнув поглядом по жовтій сукні з довгими рукавами, униз до ніг і знову вгору до білого банта збоку на голові. Його ніздрі роздулися, а зіниці розширилися, і лише це було доказом того, що побачене йому сподобалося.

Зашарівшись під його важким поглядом, я повільно вдихнула. Повітря було густим і насиченим. Напруження між нами можна було помацати. Тієї миті я збагнула, що можливо так сильно скучити за кимось, хай навіть ви бачилися всього кілька годин тому.

Тато відкашлявся, і це повернуло мене до реальності. Я глянула на нього. Поклавши долоню йому на передпліччя в заспокійливому жесті, я сказала:

— Я повернуся трохи пізніше, тату. Добре?

Не чекаючи його відповіді, я пірнула під його рукою, прихиленою до дверей, і вийшла на ганок. Рун повільно відштовхнувся від одвірка і повернувся, щоб піти вслід за мною. Коли ми дійшли до кінця під'їзної доріжки, я обернулася до нього. Він уже втупився в мене пильним поглядом, зціпивши зуби. Я зачекала, доки він заговорить. Потайки глянувши поверх його плеча, я побачила, що тато досі спостерігає за нами. На його обличчі застиг стурбований вираз.

Рун озирнувся, але ніяк не відреагував. Він не промовив жодного слова. А вже за мить дістав зв'язку ключів. Потім кивнув на «рендж ровер» своєї мами.

— Я на авто, — тільки й сказав він, перш ніж рушити вперед.

Я пішла за ним, серце стукотіло в грудях, коли я крокувала до машини. Щоб заспокоїтися, я зосередилася на землі під ногами. Коли я підняла очі, Рун відчинив для мене пасажирські дверцята. Раптом усе хвилювання разом злетіло.

Він стояв, наче темний янгол, дивився на мене, чекаючи, доки я сяду в авто. Проходячи біля нього, я всміхнулася й застрибнула в позашляховик. А коли він обережно зачинив дверцята й сів на місце водія, зашарілася від радості.

Не сказавши ні слова, Рун завів двигун. Його увага була прикута до мого будинку за вітровим склом. Там стояв мій тато, нерухомий мов скам'янілий, і спостерігав за тим, як ми їдемо.

Рун знову зціпив зуби.

— Він просто оберігає мене, от і все, — пояснила я, порушивши тишу.

ІСТОРИЯ КОХАННЯ, ЯКА РОЗІБ'Є ВАМ СЕРЦЕ

Чи може кохання тривати вічно, попри перешкоди, відстань і час? Це можливо, якщо поєднуються дві половинки одного серця.

Руна п'ять, він із батьками щойно переїхав із рідної Норвегії до маленького містечка американського штату Джорджія і дуже засмучений через це. Та відколи він знайомиться з дивакуватою сусідкою Поппі, його життя набуває яскравих кольорів і перетворюється на справжню пригоду. Поппі, виконуючи заповіт улюбленої бабусі, має на меті зібрати тисячу поцілунків, але не звичайних, а особливих, таких, коли серце мало не вистрибуватиме з грудей. Саме такі поцілунки обіцяє їй подарувати Рун.

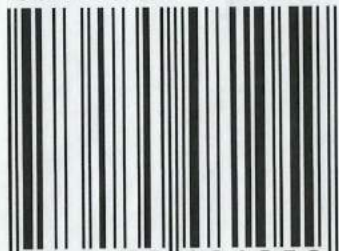

Б

BOOKCHEF
формує особистість

www.bookchef.ua

ISBN 978-617-548-105-9

9 786175 481059 >

Fb Instagram /bookchefua